

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 310/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. D., S., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Mesta S. pri vydávaní záväzných stanovísk a rozhodnutí v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3 C 640/94 z 5. októbra 2004 a sp. zn. 2 T 12/96 zo 6. mája 1996, taktiež rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 Co 373/04 z 22. marca 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2006 doručená sťažnosť Ing. J. D., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Mesta S. (ďalej len „mesto“) pri vydávaní záväzných stanovísk a rozhodnutí v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C 640/94 z 5. októbra

2004 a sp. zn. 2 T 12/96 zo 6. mája 1996, taktiež rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 373/04 z 22. marca 2005. Podaním doručeným ústavnému súdu 1. februára 2006 sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pretože S. p. v B. mu po vykonaných zrážkach vypláca starobný dôchodok len v sume 2 600 Sk.

Sťažovateľ uviedol, že je vlastníkom siedmich prevádzkových jednotiek vydražených v rámci malej privatizácie od B., štátny podnik S., umiestnených na adrese v S. V nich sťažovateľ poskytoval, resp. mienil poskytovať služby v obchodnej činnosti a podobných oblastiach. Už od samého začiatku podnikania mal podľa jeho údajov problémy s inštitúciami a orgánmi, ktoré boli kompetentné o jeho podnikateľských zámeroch rozhodovať. Vzťahy s týmito orgánmi vyústili podľa názoru sťažovateľa do situácie, v ktorej mu bolo nezákonne, protiústavne bránené v rozvoji jeho podnikateľských zámerov. Výsledkom takého postoja boli sťažovateľom uvádzané stanoviská a rozhodnutia mesta vydané v rokoch 1993 až 1994, a to predovšetkým č. OHP-1112/1992, č. OOPaS-972/1993, č. OOPaS 1056/93, č. OOPaS-1051/1993, č. OOPaS 413/94.

Podľa sťažovateľa mesto, resp. mestský úrad, svojimi zamietavými stanoviskami a rozhodnutiami porušilo jeho základné práva slobodného podnikania zakotvené v čl. 35 ods. 1, ako aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čím mu vznikla škoda vo výške 3 500 000 Sk, ktorú si uplatnil spolu s ušlým ziskom žalobou proti mestu z 9. septembra 1994, vedenou okresným súdom pod sp. zn. 3 C 640/94.

Rozsudok sp. zn. 3 C 640/94 z 5. októbra 2004, ktorým okresný súd vo veci rozhodol, považuje sťažovateľ za nespravodlivý a rovnako posudzuje aj potvrdzujúci rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 Co 373/04 z 22. marca 2005.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy postupom mesta pri vydávaní záväzných stanovísk a rozhodnutí súvisiacich s jeho podnikateľskou činnosťou, prikázal mestu uviesť jeho postup do súladu s ústavou, zrušil rozhodnutie okresného súdu

sp. zn. 3 C 640/94 z 5. októbra 2004 a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 13 Co 373/04 z 22. marca 2005.

V celom svojom podaní, ktoré je ťažko zrozumiteľne napísané, sa sťažovateľ odvoláva na obsah a prílohy k viacerým podaniam, ktoré podal ústavnému súdu v rokoch 1997 až 2005, pričom súčasne žiada ústavný súd o odškodnenie, spravodlivé zadost'učinenie a rehabilitáciu svojej osoby, pretože on sa nedopustil žiadneho trestného činu podvodu vo veci 2 T 12/96 vedenej okresným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa nejasného obsahu sťažnosti jej predmetom je tvrdenie sťažovateľa o tom, že mu zo strany mesta a príslušných štátnych orgánov nebolo umožnené slobodné podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy a v rámci malej privatizácie uplatnenie predkupného práva na nehnuteľnosti patriace k jeho vydraženým siedmim prevádzkovým jednotkám, čím došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Pri prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv záväznými stanoviskami a rozhodnutiami mesta, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto vyššie citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (III. ÚS 60/06).

Ústavný súd zistil, že problematika, ktorou sa zaoberali napadnuté rozhodnutia mesta, týkajúce sa sťažovateľa, patrí do pôsobnosti všeobecných súdov. Sťažovateľ sa mohol v namietanej veci dovolať ochrany svojich základných práv na všeobecnom súde a podľa jeho tvrdenia tak aj urobil, čoho dôsledkom bola vec vedená okresným súdom pod sp. zn. 3 C 640/94.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie namietaných rozhodnutí mesta, pretože preskúmanie týchto rozhodnutí patrilo do právomoci všeobecných súdov buď v rámci správneho alebo civilného súdnictva.

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd oboznámil s obsahom spisov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 238/05 a sp. zn. IV. ÚS 255/05 a zistil, že o sťažnosti sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných

práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl.35 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 C 640/94 z 5. októbra 2004, ústavný súd už rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 238/05 z 3. novembra 2005, v časti týkajúcej sa namietaného porušenia označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 12/96 ústavný súd už rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 255/05 z 27. októbra 2005. V obidvoch prípadoch ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene.

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho sťažnosti, doručenej ústavnému súdu 21. januára 2006, „sa nejedná o premlčanie lehôt“.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v nadväznosti na vyššie uvedené poznamenáva, že rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorené podanie je rozhodnutím o „podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napadá rovnaký postup tých istých orgánov (okresného súdu), aký bol napadnutý v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný.

Právoplatné rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 255/05 z 27. októbra 2005 a sp. zn. I. ÚS 238/05 z 3. novembra 2005 predstavujú v tomto konaní prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako neprípustnú [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti

v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa týkajúca sa rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 13 Co 373/04 z 22. marca 2005 v odvolacom konaní voči mestu o náhradu škody a ušlého zisku je podaná oneskorene.

Podľa zistenia ústavného súdu predmetný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2005. V okolnostiach prípadu je teda zjavné, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť skôr, ako dva mesiace pred 23. januárom 2006, keď sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd.

Preto je sťažnosť namietajúca porušenie sťažovateľových základných práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 373/04 z 22. marca 2005 podaná oneskorene.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako celok už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 zákona o ústavnom súde, z uvedeného dôvodu sa už nezaoberal jeho ďalšími návrhmi na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2006